

Magisk kväll för Floyds fans

KONSERT

P-Floyd

Konserthuset, Örebro 6/11

Pink Floyd har inte givit ifrån sig något nytt musikaliskt livstecken sedan liveplattan Pulse som kom 1995. Ja, förutom att de har givit ut några samlingsplattor med det mesta av det bästa, men inga nya plattor med nya låtar. Det har varit nästan tio år av musikalisk tystnad från ett av de mest nyskapande symfoniska rockband som någonsin existerat. Det här är snudd på skandal...

Gitarristen David Gilmour har sagt att de återförenas som band först "when pigs fly".

Vad gör då alla fansen? De lyssnar, längtar och hoppas. Några genforskar på grisar...

MED DETTA SOM FACIT var det inte alls att förundras över ett absolut fullsatt Konserthus i lördags. Klädmässigt hade T-shirten med Pink Floyd-tryck ett klart övertag.

Så, straxt efter att klockan slagit nitton släcktes ljuset på scenen och i övriga lokalen. Spänningen stiger inför vad som ska komma. Hur ska det låta? Hur nära originalet är de?

Och så brakar det loss. En formidabel och mycket distinkt ljudbild där varje instrument kan urskiljas fyller Konserthuset. Ljusshowen är sparsamt smakfull utan att förfalla till någon bombastisk arenaljussättning.

MUSIKALISKT finns ingenting att anmärka på. P-Floyds brister ligger på det sångmässiga planet. Hans Lundins sång är inte på något sätt dålig, men när både basisten Anders Lindstedt och körsångaren Mattias Henningsson har bättre röster anpassade för Pink Floyd är det lite egendomligt att de inte fått en mer framträdande roll.

P-Floyds största tillgång stavas Jan Stumsner. Att han har David Gilmour som husgud gick det knappast att ta fel på i lördags. Röd strata och med ett fylligt och klart, ytterst lite distat gitarrjud.

BLUNDADE MAN och bara lyssnade gick det ganska lätt att föreställa sig originalen på Konserthusets scen. Det blev med andra ord en smutt magisk kväll på Konserthuset för alla fans av Pink Floyds musik.

Om nu P-Floyd bara får lite ordning bakom sångmikrofonerna så är nästa steg att låta övriga Europa få veta att de existerar.

Skulle David Gilmour eller Roger Waters höra det här skulle de kanske tänka om och återförenas. Man får aldrig sluta att hoppas.

ULF HJELTING